

Arrest

nr. 203 286 van 27 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25/1
8820 TORHOUT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 november 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Op 8 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

De beslissing tot verwijdering van 08.11.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod. (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;*

Er bestaat een risico op onderduiken: betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot misdaad, diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, deelname aan bendevorming, als mededader, feiten waarvoor hij op 08.11.2017 werd veroordeeld door het Hof van Beroep van Gent tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel behalve de voorlopige hechtenis.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot misdaad, diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, deelname aan bendevorming, als mededader, feiten waarvoor hij op 08.11.2017 werd veroordeeld door het Hof van Beroep van Gent tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel behalve de voorlopige hechtenis.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart in zijn hoorplicht van 16.03.2017 geen duurzame relatie en geen familie in België te hebben. Artikel 8 van EVRM is bijgevolg niet van toepassing.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/11, §1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen *iuncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“Enig onderdeel: De motivering houdt geen rekening met de specifieke omstandigheden, inzonderheid het privéleven van verzoeker

Artikel 74/11 § 1 Vreemdelingenwet stelt expliciet:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”

In dat kader speelt eveneens artikel 8 EVRM, hetwelke stelt dat ieder recht heeft op eerbiediging van het privéleven, familieleven en gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM niet absoluut is, dient dit artikel in beginsel wel te worden eerbiedigd, en is een inmenging slecht mogelijk voor zover deze noodzakelijk is (8.2. EVRM). Er dient dan ook wel degelijk steeds een toetsing aan artikel 8 EVRM te gebeuren.

De bestreden beslissing stelt expliciet dat artikel 8 EVRM niet van toepassing zou zijn, omdat verzoeker geen duurzame relatie of familie in België zou hebben:

“Betrokkene verklaart in zijn hoorplicht van 16.03.2017 geen duurzame relatie en geen familie in België te hebben. Artikel 8 van het EVRM is bijgevolg niet van toepassing”.

De bestreden beslissing stelt aldus dat dit artikel niet van toepassing zou zijn, en toetst daarom niet aan dit artikel.

Artikel 8 EVRM heeft niet enkel betrekking op het familieleven, ook het privéleven valt hieronder.

Verzoeker heeft uiteraard een privéleven in België. Een inmenging daarin mag dan al mogelijk zijn, dit dient wel te worden onderzocht en gemotiveerd.

Een motivering waarbij wordt uitgelegd dat de inmenging afdoende was is noodzakelijk. Een motivering waarbij expliciet wordt gesteld dat het artikel 8 EVRM niet van toepassing zou zijn en dus a fortiori geen toetsing is uitgevoerd, is pertinent onjuist.

De bestreden beslissing schendt voormelde bepalingen. Huidig middel is ernstig en gegrond.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met betrekking tot de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd met name dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat er een risico op onderduiken bestaat daar de verzoekende partij geen officieel verblijfsadres heeft in België en dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan poging tot misdaad, diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, deelname aan bendevoorming, als mededader, feiten waarvoor zij op 8 november 2017 veroordeeld werd door het Hof van Beroep van Gent tot een niet-definitieve gevangenisstraf van vier jaar met uitstel behalve de voorlopige hechtenis, dat gezien de ernst van de feiten afgeleid kan worden dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Ook de duur van het inreisverbod wordt in feite gemotiveerd en dit als volgt: *“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot misdaad, diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, deelname aan bendevoorming, als mededader, feiten waarvoor hij op 08.11.2017 werd veroordeeld door het Hof van Beroep van Gent tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 4 jaar met uitstel behalve de voorlopige hechtenis. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene verklaart in zijn hoorplicht van 16.03.2017 geen duurzame relatie en geen familie in België te hebben. Artikel 8 van EVRM is bijgevolg niet van toepassing. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”*

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motieven haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Nazicht van de materiële motivering en het zorgvuldigheidsbeginsel vergt *in casu* nazicht van de aangevoerde schending van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; (...)”

3.4. Hieruit volgt dat de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”*. De verzoekende partij betwist niet dat haar een inreisverbod van maximum drie jaar kon worden opgelegd.

3.5. Voorts volgt uit het eerste lid van voornoemde bepaling dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Er moet blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Uit de motivering van de duur van het inreisverbod blijkt dat de verwerende partij voor een inreisverbod van drie jaar gekozen heeft omdat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan poging tot misdaad, diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, deelname aan bendevorming, als mededader, feiten waarvoor zij op 8 november 2017 veroordeeld werd door het Hof van Beroep van Gent tot een niet-definitieve gevangenisstraf van vier jaar met uitstel behalve de voorlopige hechtenis, dat gezien de ernst van de feiten afgeleid kan worden dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Voorts wordt er op gewezen dat artikel 8 van het EVRM niet van toepassing is daar de verzoekende partij verklaarde geen duurzame relatie noch familie te hebben in België. Besloten wordt dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is gelet op voorgaande elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde daar de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden.

Deze concrete elementen worden door de verzoekende partij niet ontkend, noch weerlegd. Uit voorgaande motieven blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

3.6. De verzoekende partij meent echter dat in dit kader ook artikel 8 van het EVRM speelt, hetwelk stelt dat ieder recht heeft op eerbiediging van het privéleven, familieleven en gezinsleven, dat hoewel artikel 8 van het EVRM niet absoluut is, een inmenging slechts mogelijk is voor zover noodzakelijk en er aldus wel degelijk steeds een toetsing aan artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing expliciet stelt dat artikel 8 van het EVRM niet van toepassing is omdat zij geen duurzame relatie of familie in België zou hebben, dat de bestreden beslissing daarom niet toetst aan dit artikel, doch dat artikel 8 van het EVRM niet enkel betrekking heeft op het familieleven maar dat ook het privéleven hieronder valt. De verzoekende partij vervolgt dat zij uiteraard een privéleven heeft in België en dat een inmenging mogelijk kan zijn, doch dat dit dient te worden onderzocht en gemotiveerd, dat een motivering waarbij expliciet wordt gesteld dat artikel 8 van het EVRM niet van toepassing is en dus *a fortiori* geen toetsing is uitgevoerd, onjuist is.

3.7. Vooreerst wenst de Raad erop te wijzen dat de zinsnede *“Artikel 8 van het EVRM is bijgevolg niet van toepassing”*, omwille van het gebruik van het woord bijgevolg, slaat op de voorgaande zin waarbij erop wordt gewezen dat de verzoekende partij verklaarde geen gezins- of familieleven in België te onderhouden. De verzoekende partij toont met de kritiek dat een motivering waarbij expliciet wordt gesteld dat artikel 8 van het EVRM niet van toepassing is en dus *a fortiori* geen toetsing is uitgevoerd, onjuist is, dan ook niet aan dat de weergegeven motieven onjuist zouden zijn omwille van het feit dat geen onderzoek werd gevoerd naar en gemotiveerd over haar privéleven en de mogelijkheid tot inmenging ervan.

3.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordeligheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Opdat de verzoekende partij zich dienstig op deze bepaling zou kunnen beroepen, komt het haar toe om met concrete elementen aannemelijk te maken dat zij in België een beschermingswaardig familie- of privéleven heeft.

3.9. Betreffende het gezinsleven wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij verklaarde geen duurzame relatie en geen familie te hebben in België en dat artikel 8 van het EVRM bijgevolg niet van toepassing is. De verzoekende partij toont niet aan dat voormelde motieven onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

3.10. Met de loutere bewering dat zij uiteraard een privéleven heeft in België, toont de verzoekende partij dit geenszins aan. Een schending van artikel 8 van het EVRM is dus niet aannemelijk gemaakt, net zomin als een miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht of van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, om dezelfde redenen: de verzoekende partij toont immers niet aan met welke concrete elementen of relaties of met welke specifieke omstandigheden betreffende haar privéleven in de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening werd gehouden of omtrent welke concrete elementen die haar privéleven betreffen de verwerende partij had moeten motiveren.

3.11. Uit hetgeen voorafgaat blijkt niet dat de verzoekende partij aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een schending van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet.

3.12. Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER